

MANTANA 5

Občasník pro individua a individuality

Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 11, číslo 5

Květen 2008

ÚVODNÍK

Spáry krásné, spáry mé...

Po nedělním lezení jsem zabředla do hlubokých úvah odkud se berou lezecké pojmy jako lezení na rybu, na sokola (na jestřába v případě Péti Šišky), na žabu, ještěrku či tygra (což je dominantou prvolezců) a proč se ještě nikdo nezmínil o pojmu lezení na housenku neboli housenkování. Myslím, že autoři těchto pojmů postrádají ve svém repertoáru vylezených cest proslulou Súdriß neboli jižní spáru v saském Falkensteinu, protože jinak bychom se v horolezecké abecedě o housenkování zcela jistě dočetli.

Takže přicházíme do Falkensteinu a před námi se odkrývá mohutná stěna rozřatá spárou v celé své 80-ti metrové délce. Vypadá nádherně, těším se až ji polezeme. A taky že jo, je krásná, první dýlka kolmá až mírně exponovaná s dobrými chyty. Po celou dobu se kochám pohledem na pohádkové ledabyle rozeseť vysoké věže a masivy. Vyběhnu ke štandu, šlo to skvěle, a Petr se zatím chystá do další délky. Odleze a zmizí mi kdesi z dohledu. Slyším jen funění, hekání, klení, nadávání a lano mi ubývá doslova po centimetrech. Mám pocit, že leze neskutečně dlouho a stále ještě není v dobrém.

Připravuji se na to, že to bude pekelně těžký, ale plna optimismu z první části se do toho pouštím s nadšením. Odležám od štandu, zvednu hlavu vzhůru a velmi rychle mi tuhnou rysy. Otvírá se přede mnou hluboký, naprosto hladký spárokomín asi 10m vysoký. Nacpu se dovnitř a snažím se ukradnout každý centimetr a jde to velmi těžko. Housenkují a rychle dochází síla, nejde si odsednout ani spadnout, protože jinak zmizíte kdesi hluboko v útrokách komína a už vás pravděpodobně nikdo nevytáhne, alespoň tak to na mě působilo.

Teď závidím všem prdelatým dámám a urostlým mužům, kteří si lehce zaklíněním svých vнадů mohou odpočinout. Pro lezení na housenku totiž používáte každý úd, každou část těla, co vám narostla, vše, co se dá zašprcnout, je dobré. Odíráte si nosy, prsa, zátylky a zadečky. Chvílema se i dusíte, to jak se vám tričko vpředu zarývá do krku a holá záda si krásně dřete o „velejemný“ pískovec.

Mé housenkování v této spáře se podobalo spíše litému boji zoufalé potravě snažící se uniknout ze spárů hladového predátora než lezení. Uff! Jsem nahoře. Vyvázla jsem pouze s roztrhaným tričkem a sedřenou kůží.

Ale za ten pohled z nejvyššího místa Falkensteina to stojí a milovníci spár si zaručeně přijdou na své.

Hafinka

Komplet 2008 Seppovy - Orlí skály

18.-19.4.2008

Leoš Dvořáček

Tradiční jarní akcička kvakerské sekce Horoklubu Chomutov byla naplánována s určitým předstihem a tak nezbývá než doufat, že k nám bude počasí milostivé. V sedmi set metrové výšce na hřebenu Krušných hor v polovině dubna, lze přeci očekávat lecos. Neočekávám zástupy účastníků (vždyť na prvním ročníku jsme fungovali také jenom tři), ale s blížícím se odjezdem žádný kontakt ani ze strany „tvrdého jádra“ kvakerů. Nu což, uvidíme.

V pátek odpoledne vyrazím osamocen z Jirkova a v Chomutově u školy nabírám Týnu. Podnikáme ještě pro mne objevnou cestu k úpatí

Doupovských hor, kde se Týna ještě dovybavuje výstrojí. Za téměř bezchybného, slunečného odpoledne dorážíme do Kryštofových Hamrů. Na parkovišti u Kryštofičáku zanecháváme vozítko. Nevidím žádné povědomé auto a tak odcházíme na lehkou poznávačku místních skalních skvostů. Chci si zaměřit jejich GPS souřadnice ještě dnes, abych zítra mohl zapůjčit svůj přístroj Párkové, jak jsme se včera dohodli. Asi za dvě hodinky máme procouráno, nafoceno, zaměřeno i vylezeno a tak se vracíme k Base Campu pod sjezdovkou. Tady potkáváme Honzíka Nebíčka. No paráda, další účastník! Po rychlé poradě vyrážíme naakumulovat dostatek tepla a tekutin do místní hospdy. Příjemné prostředí, obsluha i osazenstvo jenom prodlužují dobu zde strávenou. Postupně doráží další odhodlanci: Pepíno Vejprtman a Ludva Záchranář. V této sestavě také trávíme romantickou předúplňkovou noc za Kryštofem. Obzvláště Pepíno předvedl, že si s ohněm opravdu rozumí a svojí mega vatrou nám zajistil tepelný komfort na celou noc.

Místo východu slunce jen vše obklopující cáry mlhy. Dáváme snídani a snažíme se nenechat si zkazit náladu nějakým počasím. Rozhodujeme se vylézt alespoň jednu cestu na Kryštofa. Oklouzaná, mokrá Hodinářská cesta, nám umožňuje se rozhlédnout z vrcholu Hraniční věže. Připadám si jako na podzim! Slaňujeme, balíme a přesouváme se pod Seppovky. Z nebe pořád padá voda a mění se jenom její intenzita. O kluky strach nemám, ale nevím, jak se s nadprůměrným přídelem vlhkosti popasuje Týna. Jsem mile překvapen, je úplně v pohodě! Lezeme střídavě sólo a s lanem postupně cesty zprava do leva. Uznáváme, že některé vypečené čtyřky z dílny Mkyho a Feryho, by si člověk za sucha určitě vychutnal více. Co naděláš!? Nic. Zanecháváme dokonce 7 prvovýstupů v místních pěkných stěnkách. Ve čtyři hodiny odpoledne totálně promočeni končíme. Ludva musí ještě stihnout dnešní noční službu. Docela rádi se přidáváme a vyrážíme k domovu. I tak to byl velmi „povedený výlet“!!

Díky za účast! LeToš

Nikdy mi moc nešly psát strohé popisy akcí, tedy se podělím o metodické dny po "mém".

11.4.2008 Pátek - Přijíždím s Pavlem do Perštejna kolem 17.00 h. Pod Hlavním masivem se nachází pouze skupinka lezců z Hruboskalska. Někde ve stěně Hl. masivu zahlédnu Svinču a LeToše. Pavel nastupuje do klasiky Fugase a po chvíli mi kyne, ať ho dolezu. Jsem utahaný, psychicky stále v práci a tedy úspěšně padám v jednom trochu citlivém místě uprostřed stěny. Přesto, Perštejn je krásné místo a moje citlivá duše nasává okamžiky pohody hluboko do mého nitra. Po slanění si povídáme s kamarády, přichází horoklubácká "mladá vlna" pod kontrolou Jakuba, tedy Lucka, Honza, Jana, Honza a ještě jeden mladšas. Po krátkém pokecu se mimo Svinčuleho dřívě nebo později přesouváme do naplněné knajpy Slunce, kde si dáváme dopředu objednaný guláš. Já se sytím dvojitou porcí. Zábava se pomalu rozjíždí a po několika pivech dostává nějaký chytrák nápad vypít všechny panáky, které jsou na "alkoholovém lístku". Já jsem naštěstí skončil u třetího kola, kdežto Předseda a Pája snad u patnáctého. Vedle u stolu bravurně vyhrává na kytaru jeden z horolezců ze Skaláku a předseda a Pavel se s nimi jedinečným způsobem seznamují. Radši ani nevyprávět. Nějaké to rozlité pivo, nějaký ten návrh na souboj, hlavně že je zábava. Dostávám SMS od Milana, že je venku pěkná buřina. Já se toho nebojím, ale jak si s tím poradí společensky unavení kamarádi?! Neznámý fantom přiváží Pavlovi auto před hospodu, aby se měl kde v bezpečí vyspat. Já ulehám do spacáku a žďaráku pod stříškou Jednoty, blesky a déšť nevnímám. Snad jen ještě zaregistruju, že se omladina pere se stanem, který staví vedle mě.

12.4.2008 Sobota - Z tepla spacáku mě brzy ráno vyháňá potřeba potřebná a po chvíli slyším hudrování omladiny, která si stěžuje na promoklé výstrojní součásti. Kolem 08.00 h přijíždí mnou pozvaní horolezečtí partáci z Prahy - Jarda a Marcela. Jsou celí natěšení, až si chytí pneumatiku. Probouzím Pavla, který pokojně vylehává ve své Felce a mířím si to ke skalám. U Hl. masivu se nás schází asi 20 lidí

z aktivního jádra Horoklubu, ale po Letošovi ani stopy. Až mnohem později se dovídám, že si Letoš na dopoledne zajel za soukromými záležitostmi. Má to však jeden háček. Předseda má u sebe klíč od zámku k pneumatice. Později to někdo vyřešil, asi překousl zámek. Bohouš připravuje slanění v koutku vedle cesty Erichův sloup. Jarda Ďurkovský se ke mně připojuje a jdeme zatím lézt na Skalaky. Postupně nás rozehřívají Maturitní a Netáhlo. Děti, pravděpodobně z Horoklubového kroužku, děti přátel Horoklubu, a začátečníci lezou jakousi lehkou cestu "na druhém", ze které bych měl respekt i já. Jdu si vytáhnout E. sloup a oceňuju pevnost helmy, když mi nějaká slaňující dívčina shazuje žudrák na hlavu. Jsem O.K. a jdu pomoci vytahovat pneu, kterou obhospodařuje Jířa, Atom a další. Na chytání se vystřídá asi 15 lidí. Dokonce dojde i na chytání pneumatiky ze štanu, což občas zavání zraněním, ale všichni přítomní se s tím dobře poperou. Zatím voda v Ohři nastoupala až k prvnímu živému plotu zahrádky a já se dávám do řeči s kytaristou z minulé noci, kterému se svěřuju, že mám rád Krausberry. Odpoledne se objevuje Svinča s

babami a Letoš s pěknou opicí na krku. Svinča se hecne a vyzvlíná mimo jiné Karlovarskou, ale zjišťuje, že je třetí borhák nalomený.

Odpoledne se poklidně sklání ke konci a Horoklubáci po večeri ve Slunci pomalu opouští pozice. Letoš se jde trochu prospat do auta a já s Pavlem a Ludvou usedáme opět do útrob hospůdky. Ke stolu si přisedá jeden Skalák - Jirka a zve nás na otevírání skal ve Skaláku. Je kolem 21.30 h a já bych šel nejraději spát. Skaláčtí rozehrávají struny kytary, ale my se rozhodujeme odejít. U dveří mě zastavují první tóny písně od kapely Krausberry a bavič s kytarou se na mě spiklenecky usmívá. Křičím spolu se zpěvákem a on přidává další kus a nakonec i třetí. Přesvědčil mě a já si sedám ke stolu a on to komentuje se slovy, že už bylo dost, že jinou píseň od Krausberry už nezná. Je to prostě kámoš. Po hodině jsem však opravdu zmožen a naše skupinka se přesouvá k ohništi nad Hl. masiv. Cestou běřeme Letošáka. Předseda s Ludvou rozdělávají oheň, ale mně už je to všechno jedno. Chci jen spát.

13.4.2008 Neděle - Ze spacáku do pěkné kosy mě opět vyhání tradiční problémy a já cestou

potkávám nějaké další dva spacáky, které neznám. Ještě ulehám a kolem 08.00 h se kluci probouzí. Pavel míří někam na písek, protože to vypadá na pěkné počasí. Letoš to balí a Ludva to díky zraněnému ramenu jen oceňuje. Přichází Jarda Ďurkovský a oba si vytahujeme v trochu promrzlém, ale slunečném ránu, Vánoční. Později je teplo a díky Jardovi můžu nahlédnout do Mravenčí cesty. Je to krasavice. Jarda odjíždí kolem poledne domů a já se už jen motám kolem skal, než mi pojede vlak. Čas mi krátí sledování skaláckého Jirky, který se pere v Cestě pro krokodýla. Asi v polovině slaňuje a povídáme si. Mimo jiné mi sděluje, že jeho jistič, který zde běhá snad ve spodkách od pyžama, je trenér repre Čepelka. Pomalu opouštím tento ráj na zemi i já a už ve vlaku jen sním.

Co závěrem? Snad jen poděkovat přítomným instruktorům a pomahačům za plynulý chod metodiky, připravené disciplíny a horolezeckému Bohovi za to, že jsme nezaznamenali žádné vážnější zranění.

Horám zdar!!!

Blahouš „Smrtihlav“

Spolulezci: Jakub Hlavička, Tomáš Karč

Tento článek bude o poněkud netradiční oblasti v Thajsku, přesněji o lezení na ostrově **Koh Samui** (ostrov lásky) a **Koh Phangang**. Ostrovy se nacházejí na druhé straně Thajska než oblíbená oblast Ton Sai a Krabi.

28.2. V předvečer se s Jakubem domlouváme na výpravě na ostrov Koh Phangang, kde se nachází velká plotna s dvoudélkovou cestou. Okolo osmé ráno odplouvá loď, takže musíme vstávat dost brzo a po snídani valíme na skůtrech do přístavu. Konečně vyplouváme, ale na obzoru se začali objevovat tmavé nevlídné a vodou nacucané mraky, déšť na sebe nenechá dlouho čekat, máme po náladě :-(. Po příplutí do přístavu s nadávkami přeběhneme pod střechu a vyměníme zpáteční lístek na dřívější spoj. Ten jede za tři hodiny, ty travíme čuměním do blba, po jídáním gumídků a posloucháním otravného vytí zdejších psů. Cestou zpět jsou docela velké vlny a slečna vedle mě nevypadá moc dobře - naštěstí to zvládla.

Zklamání jedeme zpět do resortu a doufáme, že zítra bude líp.

29.2. Ráno moc dobře nevypadá, a tak vyspáváme. Nakonec se přece jen počasí umoudří a s Jakubem vyrážíme na zdejší stěnu, **Dynamite wall**. Za lezení se tu musí platit, ale přímo pod stěnou je i pěkný bar, který patří jakémusi Jackovi. Na rozlezení lezu cestu **Englishman two right feet** za 5c, což je nejlehčí zdejší cesta.

Spodek je pěkná položená plotna, podél které vede žebírko až pod převísek, který se oblézá zprava, zde mě poněkud překvapuje fakt, že pro možnost dolezení jsou zde nalepené chyty a stupy, bez kterých by to bylo nemožné. Jakub to jde také na prvním, začátek jde dobře a odsejpá až do místa k umělým chytům, krok z nich do plotny nad převískem je dost vynucený, a tak Jakub slaňuje z posledního nýtu. Oba se shodujeme, že cesta mohla končit o nýt níže, tím by nebylo potřeba umělých chytů a cesty by byla i lehčí.

Jako další lezu cestu **Hinta** za 6a, která je uprostřed stěny. Začátek cesty je po jakémsi pilířku až pod převísek, ze kterého se přelege do spáry v plotně. Po pilířku kličkuju z jedné strany na druhou a málem přehlížím nýt. Už jsem pod převískem a cvakám další nýt, myslel jsem si, že toto bude nejhorší místo, ale přeleg do spáry mě trochu překvapil, z velkého madla najednou na žábu, nohy pod převisem a všude okolo hladké plotny, přece jen se mi podaří najít miniaturní stup, na tření to taky docela drží a už jsem v položené spáře. Tou postupuji šikmo doleva a postupně přelézám do dalších dvou nad ní. Z poslední spáry se musím natáhnout až na štand, který je v plotně. Jack na mě volá „jump, jump“ a myslí to vážně. Představa, že sjedu pět metrů plotnou přímo přes nýt pode mnou je strašná, nakonec kombinací skoku a dynamického šáhu chytám řetěz, docela se mi ulevuje. Procvaknu slanění a nechávám se spustit. Jakub leze na druhém konci a docela funí, nejvíce v přelegu z převisu do plotny. Nakonec také dolézá bez odsednutí. Po pořádné práci musí přijít pořádná odměna. Využíváme baru a dáváme Sfingu (zdejší pivo).

Rozhodujeme zkusit 6b+, už u druhého nýtu je první obtížnější místo, ale po trochu odvážnějším kroku jsem už u třetího, zde začíná mělký zářez, který vede až ke štandu. Mezi třetím a čtvrtým nýtem je pěkný technický krok, cvakám čtvrtý nýt a koukám, že jsem u klíčového místa. Pod nýtem je jeden dobrý chyt a další je až o téměř dva metry dál v poruše, první pokus končí neúspěšně a další

tři také, při pátém pokusu už to skoro mám, ale v pravé ruce se mi ozývají šlachy a radši ustupuji. Jakub s drobnými problémy nakonec dolézá také až ke čtvrtému nýtu a nechává se spustit.

Vracíme se do baru a kecáme s Jackem, dozvídáme se, že měl čtyři ženy z různých koutů světa a asi pět dětí. Jelikož lezení nemáme dost a na stěně není nic lehčího, rozhodujeme se sjet kousek dál na zdejší skalní útvary připomínající mužské a dámské přirození. Kousek od nich se nám zalíbil největší skalní vrchol. Jelikož máme pouze smyčky a pár čoků, lezeme nejdřív poměrně širokým komínem, záda mám pěkně odřený od ostrých krystalů, děláme si legraci, že to alespoň dobře drží. Pak přelézám přes dvě žebra na vrchol. Jakub se trochu trápí v komíně, ale za chvíli je také na vrcholu. Děláme vrcholové foto, ale to už je tma, tak hledáme jak sestoupíme, postupně každý slezem někudy jinudy. Prvovýstup jsme odhadli tak na 4a. Balíme věci a valíme zpět na hotel. Při večerí se dohodujeme na druhém pokusu na Koh Phangang a přidává se i Tomáš, který se byl předtím potápět.

1.3. Brzké vstávání a cesta do přístavu proběhla v pohodě. S dobrým počasím nad námi plujeme na trajektu na vedlejší ostrov. Kousek od přístavu si půjčujeme dva skútry a vyrážíme po silnici do nejspodnějšího města, cestou máme krapet problémy s vyjetím některých kopců, protože dva lidi jsou občas trochu moc a děsně se smějeme, když skútr má plyn na max. a já ho ještě tlačím. Po přijetí do města chvíli bloudíme, než najdeme, kde vlastně skála leží. Cesta ke skále vede přes dva kempy od pláže, je to pořádný stoupák a po chvíli jsme všichni tři děsně splavený, když jsme u odbočky ke skále, je kousek nad námi zdejší Monkey bar, spíše taková bouda na kuřích nožkách s podlahou ze svázaných klád. Dáváme si chlazenou kolu, poté sestupujeme pod nástup dnešní cesty.

Stěna se jmenuje **Stoned wall** a cesta **Bang Lassi**. První délka je 5c a druhá 5b, navlíkám se do lezeckého matroše, což je několik presek, smyčky a sada čoků. Nástup je plotnou přes tři nýty podél poruchy na polici, která je krapet zarostlá. Z police lezu nádherou plotnou podél velkého žebra, na 15 metrech jsou dva nýty a štand je u pěkné poličky. Nejdříve dobírám Jakuba, děsně se pečú, dnes je jasno a plotna je černá, což je magnet na sluneční paprsky. Teď už se pečeme na štandu dva, Tomáš leze za námi a patřičně si vychutnává plotnu podél žebra. Tomáš se usadil kousek vlevo od štandu a dělá fotky.

Pomalou nalézám do druhé délky, beru to zleva okolo Tomáše a zpět zase doprava, kde zakládám parádní smyčku, Jakub se směje a říká, že je znát, že rád lezu na písku, hrana je tak rozžhavená od slunce, že se nedá držet. Pokračuji dál k nýtu po takových přílepcích a spíše než za

chyty tak na tření, je to podobné jako na Slunečních plotnách v Itálii. Občas sáhnu do maglajzáku, ale ani ne kvůli pocení jako proto, aby mě skála tolik nepálila. Cvakám první nýt druhé délky a jsem asi osm metrů nad štandem, mezi štandem a nýtem šla založit alespoň jedna smyčka, teď mě čeká asi deset metrů plotnou k druhému nýtu, při některých krocích se mi vybavuje představa sjezdu po "50°C" žhavý sklále, na kterou se snažím rychle zapomenout. Jeden balancovní krůček sem, druhý tam, a už jsem u druhého nýtu, kde je HMSka. Tu cvakám a nechávám se spustit, sice by měl být ještě jeden nýt, ale dál to bylo poněkud zarostlé, a zbytečně riskovat sjezd po skále? Ne díky. Postupně to přelezou Jakub i Tomáš a oba si pěkně chrochtají. Postupně slaňujeme dolů a balíme věci. Jsme děsně splavení, odměnou nám je malá lahvička šampaňa, které sem Jakub dotáhnul.

Scházíme dolů na pláž, svlékáme se do spodňáků a jdeme se vykoupat do moře. Chvilí řádíme ve vlnách jak malí kluci, a pak se jdeme občerstvit do hospůdky přímo na pláži, mají tu skvělé koktejly z kokosového mléka a super sendviče. Postupně osycháme, balíme saky paky a jdeme zpět ke skůtrům. Cestou opět v některých kopcích tlačím, před pátou jsme v přístavu, vracíme skůtry a jdeme čekat na molo. Loď je docela plná, ale na tu chvíli to vydržíme. Po dnešku jsme všichni tři krapet přismahlí ale spokojení. Vracíme se do hotelu a jdeme na večeři.

V této oblasti Thajska je ohromné množství skal, které čekají na to, až je někdo přežije, je škoda že všichni jezdí jenom na vyhlášená místa a tyto pěkné oblasti zůstávají stranou.

Kosmas

HOROKROUŽEK To je ale hromada !

25.4.2008

Bohouš Dvořák

Až když jsem ty karabiny odvážel na léto do „Bažiny“, uviděl jsem a ruce pocítily, kolik nám toho vlastně visí na expreskách na stěně na gymnáziu. Tak jsem si řekl, že si to nenechám pro sebe a „uvrta“ jsem malého Jirku na focení „ověšeného modelu“. Kdo by je chtěl počítat, tak vězte, že drží v ruce 18ks železných Stubai z řetězů (štanďů) a dalších 83ks duralek z expresek, určitě přes 5kg váhy.

Jenom pro připomenutí. Tělocvična a šatny procházejí stavební rekonstrukcí, proto jsme museli vše vystěhovat a vyklidit, pro jistotu i karabiny. Zahájíme opět provoz na stěně pro HK i dospělé Horoklubu i lezce s individuálním členstvím a cizí oddíl 1.října 2008.

Opět připomenu, že VV Horoklubu rozhodl o vybírání 30Kč/os/2hod(den) pro nečleny včetně těch, kteří nemají zaplacený odd. příspěvek, týká se to i bouldru. Nebo si mohou koupit permanentky na 3+3měsíce – viz internet stránky. Ještě pro „překvapené“ – již tuto zimu byl na naší stěně zákaz používání práškového „maglajsu“, je možné použít kostku (dole) nebo plátěnou kouli (v cestě), kdo nemá, tomu prodáme.

Bohouš

Ohlédnutí za zimou

Měděnec 2007 - toulání na běžkách

21.11.2007

Blahouš Kluc

Co člověka nutí vstát z teplé postele a jít více méně do neznáma, být zatraceně blízko svému zániku? Otázka je, čemu kdo dává přednost. Rád se toulám po přírodě, ať už vlaju na rozehřátých skalách, probouzím Slunce v písečném nekonečnu nebo brouzdám v promočených botách v rozbředlém sněhu. Co na tom záleží, zda se jedná o realitu nebo jen mé snění, které mě dostává do neočekávaných a žhavých okamžiků v mém životě. Důležité je, že každá tato chvíle proklatě "smrdí" nepředepsanou, neorámovanou a neopakovatelnou Svobodou.

Motorák odjíždí ze stanice Měděnec, vyplivl mě vybaveného pouze mapou, buzolou, trochou vody a párem mých věrných běžek. Téměř poslední známka civilizace mě opouští v neproniknutelné bílé tmě, která mi dovoluje výhled na dvacet metrů. Pak se už na mě šklebí jen koleje promrzlé na kost a silnice s o nic radostnějším výrazem. Jen lehké povzdechnutí a vím, že můžu jít. Nepochybuju o sobě stejně jako o své touze kousat do koláče neznámého. Dnes jsem před alternativou vertikálního vzlínání dal přednost ledovému království, které je stejně nehostinné a nepředvídatelné jako kamenný svět, kterým se poslední léta obklopuju co nejčastěji můžu. Tentokrát mám v úmyslu přejezd na lyžích přes Rusovou, Horu sv. Šebestiána a zakončení mého putování v Chomutově. Tak trochu trénink na blížící se přejezd Krušných hor.

Orientačně vím, kudy se vydat, minulý rok jsem už tento výlet absolvoval, ale ve větrné vánici, kdy jsem jen těžko dokázal sledovat záda kamaráda přede mnou. Jedu nalevo od kolejí, které vidím v tom mléce jen matně, pod lyžemi mi křupe zmrzlý sníh a já přestávám vnímat okolí. Stávám se součástí krajiny zkřehlé mrazem. Takhle nějak si to představuju na poušti, před tebou i za tebou to samé, rychle otočíš hlavou, aby jsi se ujistil, že to není sen. A pak se jen odevzdáš tomu pohybu, který se v tom nekonečnu zdá být absurdním. Hlavně nezastavit. Oddechuju a říkám si, že mám několik kilometrů za sebou a měl bych se vydat směrem dolů od kolejí. Jedu s kopce a nejsem schopen rozeznat,

co je zem a co už mlžná hmota. Trochu mi pomáhají bobky od zajíce. Vrhnu několik tlam, stejně jako minulý rok a po hodné chvíli nejistoty se dostávám k silnici. Hledám přejezd na Rusovou, ale ten nenacházím, naopak se od něj vzdaluju, ale to zjistím až po několika kilometrech bloudění.

Ha, Rusová, přecházím silnici a vstupuju do hlubokého sněhu, jsou tu jakési vlny vytvořené navátým sněhem. Přešlapu je a pokračuju dále, nazouvám lyže a vydávám se po červené značce, která mi v tu chvíli dává jakýsi pocit jistoty. Po chvíli se odněkud z lesa vynořují stopy po běžkách a napojují se na červenou. Jedna, druhá červená značka, třetí i čtvrtá a já neustále jedu podél vyjetých stop, ztrácím opatrnost a asi i soudnost. Pokračuju v pěkném stoupáku, lyže mám už docela dlouho na zádech a já se jak vůl držím stop. Už tuším, že tyto koleje mým směrem nevedou, ale na návrat stejným směrem nemám ani pomyšlení. Ufuněný dorazím na jakousi vyhrnutou betonku. Cha, to jsem pěkně v pr... Ale dnes opravdu nemám náladu mít z něčeho strach. Vydávám se dle mapy doprava, tedy směr Jilmová, v domnění, že odtud už to nějak půjde na Šebík. No jo, ale jdu už hodinu a furt do kopce. Tak to se mi nelíbí, nezmatkuju, racionálně hodnotím mé šance dosažení cíle do setmění a vzdávám další postup a vracím se po betonce. Říkám si, že když seběhnu dolů, tak narazím na Přísečnickou přehradu. Chvillemi běžím ze svahu, chvílemi se pokouším lyžovat, ale po několika rýhách na skluznici už jen seběhávám vyhrnutou silničkou. Zase si vesele uvědomuju, jak jsem hezky v hajzlu. Běžím po zledovatělé skluzavce, neznám to tu, viditelnost se zlepšila tak na 30 metrů. No nic, dle citu zahybám na odbočkách vlevo, pak vpravo. Tuším, že tady někde by už přehrada měla být, ale nic nevidím a neslyším. Už se pomalu rozhlížím po možnostech bivaku. Po kraji vozovky se nachází po vyhrnutém sněhu velké zledovatělé kusy. Už si představuju, jak postavím iglů. To je dobrodružo libuju si a po dlouhé době narážím na závoru. Slyším projíždějící auta a dle mapy tuším, kde mě to asi vyhodí. Je to tak, stojím na silnici č. 3003 jen několik set metrů od Rusové. Je kolem 14.00 h. Člověk se neubrání dobrému pocitu, že cítí jistotu. Jdu po silnici směr Vejprty, míjejí mě auta a napadá mě, jak mi bylo dobře relativně izolován od lidí. Asi po kilometru zabočuju ve směru Měděnec. Zkouším nasadit lyže, ale jedu snad jen kilák, pak už to dál přes přírodní překážky nejde. Opět šlapu po silnici a tiše si uvědomuju, že mi z té samoty a celodenní nejistoty snad hrabe. Přijímám to tak, jak to je. Najednou mám pocit, že jsme dva. Mluvím na někoho fiktivního vedle mě anglicky a mám pocit, že mi odpovídá. Psychiatr by to pravděpodobně komentoval slovy „schizofrenní paranoia“, ale mně se líbí nebýt sám. Procházím kolem kostelíka a cítím, že jsem blízko bodu mého startu. Docházím k vlakové zastávce Měděnec a chci se podívat na jízdní řád vlaků, ale nějaký Pražák se mezi mnou a zastávkou rozcvičuje a s ním jeho sladký pitbull. Tak tenhle tvoreček mě vytrhl i z mého schizofrenního stavu a prudce zabočuju do tepla hospody. Na dotaz,

jestli hospodský ví, kdy jede vlak, mi odpovídá : „V 17.00 h plus minus půl hodiny“. Dobrý, jsem v knajpě spolu s rybičkami zcela sám. Objednávám stejka, pivo, vodu, čokoládu. Dvě hodiny celkem uběhly a já jdu na zastávku vlaku 5 minut před pátou. Tentokrát je kolem mě jen temná mlha a sakramentsky nevidno. Modlím se, ať už je vlak tady a zkouším dechové techniky, které ohřívají tělo. Najednou v dáli zaslechnu zatroubení vlaku a k tomuto zvuku se

přidává i zahřmění mého právě spadlého kamene ze srdce. Blížícím světlům signalizuji mou přítomnost pomocí čelovky. Vlak zastavuje a já se najednou cítím šťastný, že vidím lidi. Teplu vlaku mě uspává. Vystupuji na vlakáči v Chomutově a nějaké dítě se směje mému vzhledu. Sám tomu nerozumím, asi jsem se od rána nějak změnil. A to je dobře.

Blahouš „Smrtihlav“

HOROKROUŽEK Odpadkyáda 2008

4.-5.4. 2008

Honza Unger

4.5. Odpoledne okolo půl šesté mě, Lucku, Janu a jejího brácha Honzu nabírá Pája do jeho samochodu a už valíme směr Tisá, k Dádě a Atomovi. Dáda nás s úsměvem vítá okolo sedmé a sotva si zabereme nocležiště, už nás vyhání na dřevo. S vidinou palačinek slíbených za práci makáme jak draci, když tu zahlédneme Honzu, který za sebou vláčí celý strom. U ohně se rozvášníme nad spoustou rozmanitých témat, opečeme si pár buřtíků a během toho se přičítá i Venca s Jakubem, který mimochodem zabrzdí o Dády auto. Později ještě přijíždí Šiša s Bróňou, která nám přiveze ingredience na vynikající palačinky, neposedného pejska - Peggy a nevypočitatelnou kozu - Týnu. Zdlábneme věču, za kterou Dádě děkujeme a udílíme tímto řád myšího kožíšku. Lucka s Janinkou zdolají horu s názvem „nádobí“ a můžeme si užít legraci i napětí při stolní hře Trans Amerika, dokonce se k nám připojuje i Míša s Ivou. Zmožení smíchem a přemýšlením všichni uleháme do hajan.

5.5. Probouzíme se do mlhavého rána a psychicky se připravujeme na odpadky, které nás volají do skal. Na místo srazu jedem v nákladovém prostoru Atomovo dodávky. Vyfasujeme pytle, rukavice a už nic naší uklízeč sestavě (Dáda, Bróňa,

Šiška, Luciferka, David, Pája, Týna, Jana, Honza, Lucka a já)

nezabrání vyrazit na rozcestí za Turistickou chatou k Modřínu. Vyskáčeme z auta a postupně procházíme po cestě k Modřínu a sbíráme odpadky. Kousek od skal nalezneme větší množství plastového bordelu po lesákách. Pod skalama toho moc není, pár plechovek a mrtvej zajíc v pytli u Rajský. Až na dolní cestě s hrůzou objevujeme několik hromad stejného plastového bordelu jako předtím. Už nemáme pytle, tak vše nahromadíme k cestě a zhnuseni s nadávkami u úst se vydáváme domů.

Na baráku uvařím holkám k obědu dva druhy polévky, sám nakonec zhltnu tři talíře horké gulášovky. Odpoledne se vyčásí, dokonce vyleze i mozol. Usadíme se venku na sluníčku, když se nás přijde Broněk zeptat, zda bychom ještě nepomohli s černou skládkou. A tak odhodlaně vyrážíme na parkoviště u zatáčky, kde naplníme lahvemi, plechovkami, petkami a všelijakým humusem asi 15 pytlů, bohužel jich víc nemáme a ještě spousta tam toho zůstane. Myslíme si, že si majitel nějaké hospody spletl tento lesík s popelnicí. Což nás rozčílí ještě víc. Kluci jedou odvézt odpad a my se pomalu přesouváme na horní parkoviště a cestou sbíráme další plechovky a dokonce patník, o těch jsme si mysleli, že jsme je posbírali už minulý rok. Vpodvečer přijíždí Svinča s Květuškou a holky jsou z dvojčátek v sedmém nebi, asi by to chtělo ještě jedno, aby se o ně neporvali. Vid' Šiško...

Už je večer, bus nám jede v půl deváté. Broněček mě, Lucku, Janu a Honzu odváží na zastávku. Pan řidič je veselý a po necelé půlhodince nás vyloží na autobusáku v Ústí, procházkou to vezmeme na vlakáč Ústí Západ, kde máme asi hodinu čas. My si hodláme tento víkend užít naplno a proto paříme Trans Ameriku do zblbnutí. Kupodivu vláček přijíždí na čas a odjíždí ve 22:25 směr Chomutov. Cestou hrajeme žolíky a dojdáme co zbylo. Janča s Luckou už usínají a těší se do postýlek. Vystupujeme ve 23:45 a rozcházíme se každý svým směrem, jedna dvojka, druhá dvojka.

Vážení a milí, Vy, co jste vydrželi číst až sem, se vlastně dozvíte, jaké jsou výsledky: zúčastnilo se 84 sběračů a sběraček, sesbíralo se asi 80 kg odpadu, vypili se 2 sudy piva a snědlo se 8 kg buřtů a 7 chlebů.

Honza a Lucka

Bronislav „Béd'a“ Bandas

- člen výkonného výboru a metodik Horoklubu Chomutov
- narozen v roce 1963 v Mariánských Lázních
- žije se svou přítelkyní Pét'ou „Šiškou“ v Chomutově
- pracuje jako velitel družstva a hl. instruktor pro práci ve výškách u HZS Ústeckého kraje, požární stanice Klášterec nad Ohří

Rozhovor probíhal dne 1. 5. 2008 v blízkosti lomu Špičák u Mostu po dni pohodového lezení. Broňa mi svým příjemným vyprávěním a dobrou náladou udělal pěknou tečku za už tak krásným dnem stráveným v jeho přítomnosti.

Od kdy se datují počátky tvého horolezeckého počínání a jaké vůbec byly?

S lezením jsem začal koketovat v roce 1995, kdy mě do skal Na Strašidlech a do Perštejna vytáhl kamarád, horolezec Láďa Prieložný z Nejdku. Dostal jsem od něj darem prsák a sedák ušitý z bezpečnostních pásů ze škodovky, které pevně prošil nějaký sedlář z Nejdku obuvnickou nití. Dostal jsem taky dvě expresky, ušité z užšího pásu a s karabinami Walter. Ty karabiny používám do dneška, protože jim strašně věřím.

První cesta, kterou jsem si vytáhl, byla Čtyřka na Skalkách v Perštejně pod vedením staršího člena Horoklubu Pepy Macíka, to bylo někdy kolem roku 1996. Jinak za první horolezecký zážitek považuju v roce 1996 sportovní výjezd s cestovní kanceláří Sport S do Dolomit, kde Bohouš Dvořák a Julek Hasík, kteří jsou velcí znalci Dolomit a členové Horoklubu, dělali průvodce. Nevím z jakého důvodu, snad že je můj ksicht tak výrazný, získali dojem, že jsem otrlý, zkušený, horský vlk a to mně při túrách docela dodalo sebevědomí. Přitom já byl v horách poprvé. Ale tehdy mě to strašně chytlo a já od té doby kdykoliv můžu, tak jedu do Dolomit. Bohouš mě začal učit základy lezení, nejvíc jsme se potkávali v Perštejně. V té době jsem bydlel v Klášterci nad Ohří a v rámci tréninku jsem chodil sólovat na železniční most, který je složený z velkých šutrů. Jednou jsem tam trénoval a zastavil u mě chlapík, cyklista. Pěkně jsme si popovídali o ženských a sportu. Takhle jsem poznal mého dlouholetého parťáka na laně Honzu Jansu, kterého do Horoklubu také přivedl Bohouš. Od roku 1998 si vedu lezecké deníky.

Co tě vůbec vedlo k tomu, že jsi začal s lezením?

Já jsem v podstatě do 28 let nesportoval. Pracoval jsem v Pardubicích v chemičce na směny, nějak na sport nebyl čas. Každé léto jsem jezdil ven do přírody a s turistickým oddílem, který vedl můj kamarád Fred, na tábor do Orlických hor. To, jak mě lezení chytlo, považuju za takovou zastydlou pánskou pubertu ve mně – hučící řeka, nebe plné hvězd, skály vyhřáté ještě dlouho po západu slunce, vycházející Slunce v chladném ránu třpytícím se rosou. No a na skalách mi navíc vyhovovalo to, že mi lezení vždycky šlo (pozn. red. Broněk se neskromně usmívá). Jsem velký, mám sílu, hrozně mě to bavilo a ta krása kolem. K tomu focení, které ve mně zanechávalo pocit něčeho vyššího než je člověk, něčeho duchovního. Prostě mi vyhovuje duch lezení.

Takže už na začátku jsi si začal zahrávat s horami?

V roce 1997 jsem se stal členem Horoklubu a následně jsem byl pozván Bohoušem a Martinem Lendvorským se svým ksichem zkušeného horala na Mont Blanc. Koupil jsem si lepší sedák, mačky a cepín a plný nadšení jsem vyrazil ještě spolu s Ivošem Kozou a Luckou Havelkovou na kopec. Chytli jsme dobré počasí, šli jsme čtyři dny normálkou přes ledovec Gouter. Přestože jsem tehdy věděl pramálo o horolezení, tak jsem

v pohodě dosáhl nejvyššího vrcholu Evropy, když nepočítám evropskou část Ruska.

Pohltilo tě lezení?

Lezení mě opravdu pohltilo, ale ne normálky na vysoké kopce. Na jednu stranu jsem měl z dosažení vrcholu Mont Blancu strašnou radost, ale na druhou jsem pociťoval odpor k průvodům na normálkách. Někteří průvodci byli neurvalí, klienti taky, měli pocit, že se jim rveme do vyšlapané stopy, a že je chceme snad předefinovat. Po návratu dolů jsem si uvědomil, že to není pro mě.

Lezl jsi i na písku?

Můj lezecký deník z roku 1998 začíná fotkou z vrcholu Blíženců v Rájci. Byly to krásné dny, hlavně díky lezení na písku a horoklubácké partě, která tam tehdy jezdila. Pamatuju si, že jsme hodně jezdili do Rájce a do Bürschlických stěn. Tam se v bivaku pod Kýsovo stěnou scházelo 10 až 20 lidí z oddílu pod převisem, udělal se oheň, kecalo se, lezlo, prostě paráda. Lesíky, kámoši, pískovcové skály, večerní ohně - to bylo nejhezčí období, než můj spolulezec Honza spadl. Jako parta jsme se dobře popasovali i se špatným počasím. Vždycky se něco vymyslelo. Pamatuju se, jak jsme jednou vyjeli na písek a začalo pršet. Tak Letoš navrhl, abychom jeli do Labáku, že tam je lanové přemostění dlouhé 950 m přes celé Labské údolí, které udělali pomocí vrtulníku. Tak jsme jen tak na blind vyrazili. Já, Letoš, Honza Jansa a Petra Honáková. Přespali jsme v nějaké vesnici pod tribunou na fotbalovém hřišti, ráno se přifařili ke speleologům, kteří celou tu srandu vytvořili a nakonec jsme se i svezli.

Vyhovují ti specifika písku?

Smyčkování mi nevadí, když se ta cesta dá odjistit, tak ať je klidně kruh ve 30 metrech.

Jaká je tvá oblíbená oblast?

Přestože nejsem žádný super pískař, když mám možnost, tak preferuju lezení na písku v Tisé, Ostrově, Rájci. Rád se vracím do Perštejna. Nějak jsem si ho adoptoval, je jako můj druhý domov. Jednoduše mi vyhovuje spojení řeka, skála, klid a za řekou vláček. A mimoto tam skoro vždycky někoho potkáš. Co mě dál láká jsou třeba Liliensteiny, Rathen a jiné oblasti v Německu.

Mohl by jsi lézt s někým, koho nepovažuješ za sobě blízkou osobu?

To se mi nikdy nestalo, snad jen, že jsem někomu cizímu vytáhl v Perštejně cestu proto, aby si ten druhý zalezl. Pro mě není, abych s někým jezdil, přestože ho nesnáším, jen proto, abych si zalezl osmičku. To pro mě opravdu není.

Máš nějaké oblíbené cesty?

Dlouhé, vzdušné, relativně dobře odjistitelné. Je pro mě těžké definovat konkrétní cestu.

Rád jsem si znovu vylezl cesty na Blížence v Rájci - Severní a Jižní sokolík. S Honzou jsme to lezli v roce 1998 a já opět vloni. Při té příležitosti jsem si vzpomněl, jak jsme tam tahali lezce, kteří nevěděli, že slaňovací kruh je jen na jednom z Blíženců a ke kruhu se přelézá morálovým přepadem. To byla legrajda. Jsou to hezké odjistitelné cesty, které nejsou zadarmo.

Ve velkých Tiských stěnách si rád znovu vylezu Zlaté písky, na Zlaté stěně kousek od pokladny. Jedná se o dlouhý šikmý traverz skoro přes celou délku stěny, zakončený parádním sokolíkem a je to pískovcová šestka zajistitelná jen pomocí smyček. No a pak jsou cesty, kterými si udělám radost, když je vůbec vylezu. Např. Večerka VIIb na Trubku, nebo některé cesty na Bořeni. Když mě Letoš vezme do Ramenní spáry v Tanečním sále, to bych ho zabil, ale mám z toho opravdu radost. Nebo také v Jižním prostoru Teplická - kdysi jsem jí přešel s Berym a letos jí vyvedl RP při horoklubáckém Otvírání skal, to mě málem zabila moje Petule Šišule. V Perštejně např. Helemese nebo Mravenčí.

Jaký způsob lezení preferuješ?

Snad jediné, co mi nikdy nešlo, jsou spáry. I když je fakt, že mě letos na jaře Letoš tak trochu uvrtil na Hřebenových stěnách v Tisé do Cesty pro Volejníka VI, 15 metrů poměrně těžké spáry s kruhem a já se dokonce posledních 5 metrů uklidnil a už neležel jak prase v bukvicích. Sokolík mi nikdy nevadil, protože mám dlouhé ruce a našachaný hrudník :-). V rozporovém komínu si občas i labužím, např. nádherný komín v Dülferově cestě v západní stěně Cimy Grande. Mám rád i rajbáky, na nich se pěkně vybojím.

Ale obecně můžu říct, že nejlepší a nejhezčí lezení je „na prvním“. Ale je fakt, že když lezeš jen na prvním a nepřipojíš se občas k někomu na druhý konec lana, tak zastavíš svůj lezecký růst.

Co tě vedlo k tomu, že jsi se stal metodikem Horoklubu?

Já nevím, asi jsem byl tak dobrý :-). Péťa mi říká, že to mám ve hvězdách, že jsem ve znamení Lva. Prostě rád učím, vysvětluju a mám radost, když to ten druhý pochopí. I ve své profesi jako hasič jsem se stal členem lezecké skupiny záchranářů. S tím lezeckým materiálem jsem pracoval tak často, že jsem do toho materiálu a různých situací záchraný tak pronikl, že metodika z toho sama vyplynula. Také se mi líbí heslo Horoklubu, že nechceme, aby

naši členové jen platili, ale i se něco naučili. Prostě aby se lidi vraceli z hor zdraví.

Do jakých hor se rád vracíš?

Jednoznačně Dolomity. Ony jsou takové zvláštní, jsou tam od sebe separované skupiny věží a plat a mezi tím zelená údolí, je to takové kýčovitě. Je tam pěkné vícedélkové lezení a i ta Itálie mi dost sedí.

A Vysoké Tatry jsi nenaštěvoval?

V lednu roku 1999 vyvrcholil oddílový boom, kdy polovička oddílu vyrazila do Vysokých Tater. Ubytovali jsme se na Brnčále (pozn. red. Chata pri Zelenom plese) v počtu asi 20 až 25 lidí. Chodilo se zkoušet lezení v ledu na Svišťovku, chození v mačkách, navazování na lano nebo brždění cepínem. Dělali jsme výstupy na Veľkou Svišťovku a Skalnaté pleso, na Kolový štít, na Jastrabie sedlo, Jahňací štít. Na to mám krásné vzpomínky. Vládla taková pohoda. Opakovaně jsem jel do Tater jen s oddílem, ale v létě nikdy.

Alpy tě nepřitahovaly?

Alpy jsem se snažil nevynechávat, ale vždycky, když jsme jeli do Alp, tak jsme ani nevím proč, nakonec skončili v Itálii, kde jsme si užívali lezení na sluníčku.

Můžeme chvíli filozofovat. Jaké tři vlastnosti by podle tebe měl horolezec mít?

Měl by být nezištný a nesobecký. Kamarádský, to pro mě znamená hodně. Měl by být schopný vnímat duchovno, něco vyššího. Sportovní výkon zahřeje, ale kdyby to bylo bez duchovního rozměru, tak to ztrácí význam.

Jak moc je pro tebe důležitý adrenalin?

Nevyžaduju ho, ale pravda je, že si to asi namlouvám. Protože mé povolání i koníček jsou dobrodružné.

Horolezecká literatura?

Číst horolezeckou literaturu jsem začal až v roce 2002, když mi Letoš začal nosit knihy do nemocnice, kde jsem ležel po pádu. Z Horoklubové knihovny je to kniha Písaři (pozn. red. autorem je Bohumil Sýkora), přečetl jsem jí na jeden zátah. Já si jí četl a cítil z toho ten vyhrátý písek a adrenalin a normálně se mi potily dlaně a prsty. Mám rád knihy s fotkami, když v tom cítím, že ten dotyčný necvaká jen tak, jak turisti.

Zmínil jsi se o pádu, jak a kdy se to stalo?

Užili jsme si pády dva. Nejdřív Honza Jansa spadl v roce 1999 v Bürschlických stěnách. To už jsme se cítili být opravdu rozlezení. Já jsem ho vyhecoval do Severní stěny Pomocného masivu.

Tam se nachází taková spárka a police, dal tam smyčku, pak na polici nenašáhl pevnou skálu, jen poprašek a spadl asi z osmi metrů. Samozřejmě měl velké štěstí a odnesl to „jen“ urvanými vazy v rameni. Po této události jsem přibrzdil a přestal jsem lidi hecovat do cest a stal jsem se trochu pokornějším ve skalách.

A tvé zranění?

S hasiči nováčky jsem v rámci stmelování kolektivu zorganizoval slaňování na Medvědí skále poblíž Jezerky. Slaňovali jsme asi z 9 metrů. Lano jsem ukotvil přes smyčku tak, že jsem podtáhl smyčkou obrovský šutrák. Já jsem byl zafixovaný nahoře do hexa a kluky jsem při slaňování ještě přijíšťoval druhým lanem. 22 kluků slanilo a ten nejšikovnější, Valda, se mnou byl nahoře. Já jsem se odcvakl z hexa, šel jsem dolů, svolal všechny kluky a dal jsem jim instrukce ať začnou balit.. Když jsem se vrátil nahoru na skálu, tak jsem se zapomněl znovu přicvaknout k hexu. Valda slaňoval dolů a najednou jsem viděl, jak nějak rychle padá dolů. Proletěla kolem mě smyčka s karabinou, potom lano a já čekal, kdy mi zabere hex, ale nebyl jsem cvaklý. Když jsem padal, tak jsem si dal instinktivně ruku pod sebe. Probral jsem se na zemi, vedle mě ležela na zemi dlaň pravé ruky a zbytek byl zapíchnutý v zemi. Ruku jsem vyndal, držely to šlachy, otevřená zlomenina. Z toho si pamatuju jen obrázky, jako bych to fotil. Valda si podvrtnul kotník. Kluci mi později vyprávěli, že jsem je ještě instruoval, co mají dělat. Zvládli to dobře. Věřím, že se po pádu zmobilizuje organismus, zase jsem nějak fungoval a s pomocí kluků došel víc než kilometr k silnici. Byla zavolaná záchranka i Horská služba, ale domorodci říkají Medvědí skála Eduardově skále na Lesenské pláni. Tak jsme nějakou dobu jen viděli v dáli majáky. V sanitce jsem se chvíli bránil, že se bojím injekce, ale zkušená zdravotnice mě hbitě přeprala, já dostal tramálek (pozn. red. Tramadol - neopioidní analgetikum) a pak mi už bylo dobře. Následovaly čtyři operace. V nemocnici jsem byl převážnou část období od září 2002 do dubna 2003. Hlavně díky tomu, že jsem ještě nebyl dostatečně pokorný a s rukou pořád dělal blbosti. Ale bylo by dobré zmínit, že ten výlet splnil svůj cíl a ten kolektiv mladých hasičů se ohromně stmelil.

Kde se stala chyba?

Pod kamenem byla malá skulinka na malou smyčku. Jak slaňovali kluci, tak se kámen lehce nadzvedával. Až se nadzvedl úplně.

První perla byla, že rok předtím za stejný šutrák v pohodě slanil na Posledním slanění celý Horoklub. Eroze je potvora.

Poslední perla byla, že když jsme jeli z Lesný sanitkou na majáky a mně začínala ruka odumírat, zastavili nás celníci a provedli kontrolu, jestli sanitka nevezve běžence. Ale já měl v sobě tramálek, tak mi to přišlo docela veselý :-).

Mělo to na tebe nějaký psychický dopad?

Ani ne. Bylo to, jako bych znova začínal. Ale už se necítím tak jistě. Té ruce už nemůžu tolik věřit. Lezení dostalo jiný rozměr, když jsem třeba po všech těch operacích vylezl stylem OS Šperhák VIIIb v Ostrově. Můžu říct, že se moje radost posunula. Dnes mám větší zážitek z každé cesty.

Jaký máš vztah ke kvakerství?

Kvakerství mám spojené hlavně s Letošem. S ním jsem lezl strašně rád, protože s ním se leze za jakéhokoliv počasí, ukázal mi oblasti, které bych nikdy sám nenalezl, prostě to mělo své kouzlo. Výlety s Letošem ano, ale kvakerství ve smyslu, že bych vyhledával nejzelenější, nejmechovatější skálu, abych tam vyrobil parádní cestu ve stupni 3 obtížnosti, to mě nikdy nebralo.

Máš nějaké oblíbené spolezce?

K lezení mě v podstatě přivedl a nejmíc mi k tomu řekl Bohouš Dvořák. Měl jsem mnoho spolezců, se kterými jsem strávil hodně krásných chvil, ale vzhledem k omezenému rozsahu článku vypíchnu jen dva a to Honzu Jansu a Míru Beránka

Trénuješ?

Nikdy jsem promyšleně netrénoval, nenacvičoval cesty. Já lezu tak, že buď na to mám a přelezu to, nebo na to nemám a vrátím se, až na to budu mít.

Nemám rád, když někdo nacvičuje 14 dní v kuse cestu a pak si napíše, že ji přešel, i když vím, že se zpravidla jedná o cesty takové obtížnosti, které já nikdy nepřelezu. Nejlepší a nejčistější styl je OS. Ale lezu a tedy vlastně trénuju kdykoliv to jde.

Máš nějaké lezecké vzory?

Nestačil jsem si udělat vzory, protože jsem do toho spadl strašně rychle. Souhlasím však s názory některých lidí jako je Thomas Huber. To co říká a zastává, s tím se dokážu ztotožnit. Také se dokážu ztotožnit třeba s předsedkyní ČHS Alenou Čepelkovou, která vyjádřila např. své názory na lezení s magnéziem na pískovci na půdě ČHS, i když věděla, že píchne do vosího hnízda.

A co tvé plány v budoucnu?

Mám dlouhodobý cíl. Po přeoperaci ruky, kterou bych měl absolvovat letos, bych se chtěl posunout výkonnostně na VIIc. Chystám se do Dolomit, zejména na vícedélkové cesty. Lákaly by mě i vysoké kopce. Chtěl bych se podívat do Himalájí, držím se při zemi, napoprvé trek, a když by se náhodou urodilo, tak zkusit vyšší kopce, ale asi trochu míchám plány a sny.

Nějaké motto, heslo, moudro?

Snažím se život prožít pozitivně. Skály mi vyhovují tím, že se v nich můžu ztratit, dobít si baterie a mám tam tu svojí parádní pozitivní náladu.

ODDÍLOVÁ SCHŮZE

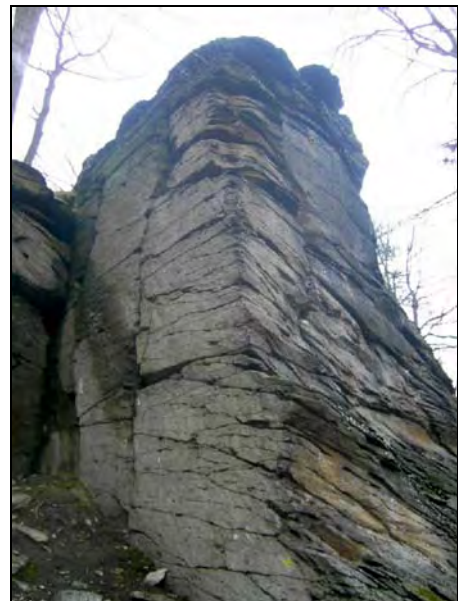
Další schůze výkonného výboru klubu se uskuteční v pondělí 2.června od 19.00 hod. v naší oblíbené hospodě U Slunce v Perštejně.

Na schůzi jsou zváni i ostatní členové oddílu!

Hádej, hádej kvakoši,

kde se nachází tento skalní útvar:

(Odpovědi můžete zasílat na email redakce.)

MANTANA ❖ horolezecký občasník ❖ vydává **HOROKLUB** Chomutov ❖ Adresa klubu : HOROKLUB Chomutov, Husova 2806/83, 430 03 CHOMUTOV, tel.474/624068 ❖ e-mail klubu : horoklub@horoklub.cz ❖ e-mail mantany : mantana@horoklub.cz ❖ webové stránky klubu : <http://www.horoklub.cz> ❖ webové stránky metodiky : <http://metodika.horoklub.cz> ❖ sazba : Microsoft® Word 02 ❖